

LA CAMPANA DE GRACIA.

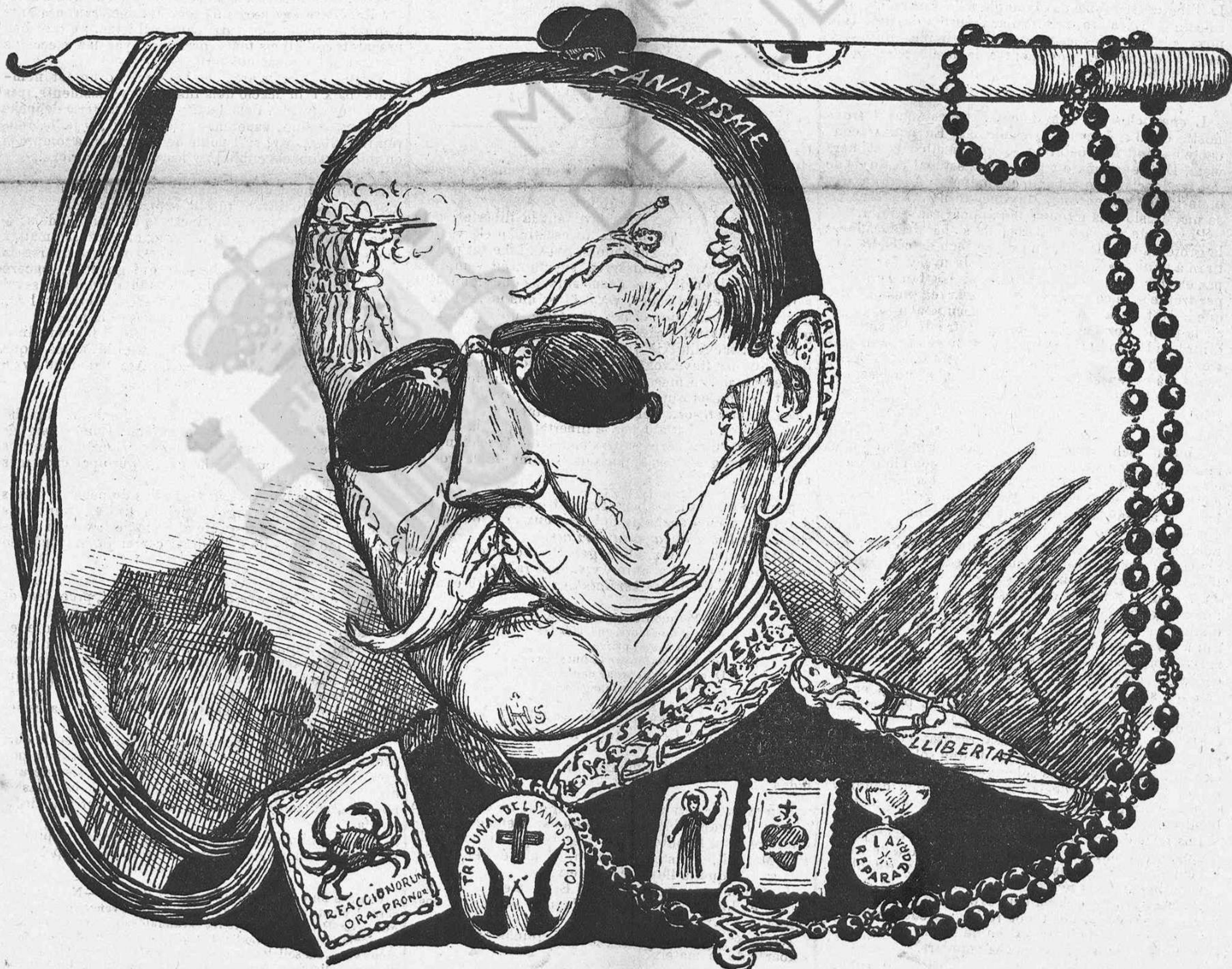
DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibrería Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga.
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50
Cuba, Puerto-Rico y Estranger, 2'50.

El retrato del gobern

LA FORNAL

AS Corts han sigut disoltes y se n' han convocat de novas, deventse efectuar l' elecció el dia 16 del pròxim mes de abril. Tenim, donchs, tres senmanas de coll pera decidirnos, prepararnos y obrar conforme siga mes convenient. El plasso es molt curt, pero no importa. Segons el Génesis Deu en sis días va crear el mon; el poble espanyol, en tres senmanas, podrà destruir tots els obstacles que s' oposan á la seva felicitat y alsar l' edifici de la seva regeneració ó quan menos establir los fonaments del mateix de una manera sólida.

Los enemichs á qui hem de combatre son dos: la reacció y la monarquía.

Las ideas qu' hem de defensar son també dues: la llibertat y la República.

No hi ha que donarhi voltas: el problema vital de la nació espanyola s' ha Anat simplificant de tal manera, que avuy per avuy queda reduhit als termes indicats. La monarquía, està entregada en cos y ánima á la reacció clerical, y questa juga la séva última carta, disposada, si guanya la partida, á extremar los seus procediments, fins a extingir hasta l' recor de las institucions lliberals que fins ara feyan algúnt tant tolerable la vida á Espanya. Si tal desgracia succeixi, deuriàm prepararnos á sufrir per molt temps la preponderancia ominosa del despotisme teocràtic y per aquest mer fet quedaria Espanya relegada al últim lloch, entre las nacions mes desgraciadas de la terra.

La llibertat republicana es prenda segura de regeneració, de progrés y de justicia. Sols ab ella pot recobrar el poble 'ls medis mes dignes y aptes pera regenerarse. Sols ab ella 'ls autors de las nostres desgracias expiarán las tremendas responsabilitats contretas. La llibertat republicana aixamplarà 'ls horissons, purificará l' atmósfera, farà brillar l' aurora de una vida nova, alentará l' esperit de tots los homes dignes y sans, y dignificará novament á la nació regenerada, als ulls del mon civilisat.

**

L' enemich á qui hem de combatre està per fortuna nostra dividit, fraccionat, esmicolat. En aquest concepte es molt mes débil de lo que sembla á primera vista. Dintre del mateix govern ha estallat la lluya de dos tendencias que s' odian cordialment. A fora reynan el desgabell y l' encono. May més tornarà á presentar-se una ocasió mes propicia pera donarli la batalla.

Per lo que respecta á Barcelona s' ha desencadenat la grotesca baralla entre un doble joch de cacichs, que tiran á anularse 'ls uns als altres. Ja ni per fer trampas electorals se poden entendre: si las fan seràs sols per treure's de combat, sense reparar en medis. Mes que la sort de la monarquía 'ls preocupa avuy l' adquirir la preponderancia caciquesca dintre de la ciutat y dintre de la província. ¿Qué 'ns ha de costar, á nosaltres republicans, que després de tot tenim la forsa, realisar á expensis de aquests putiners, una segona edició de la fábula dels dos conills?

«En estas disputas
llegaron los perros....»

Ab ben poch esfors podríam guanyarlos no ja las minorias, ni las majorias sino la llista completa de la circunscripció. Bastaría concertar tots els elements y confecionar una candidatura que pogués servir de bandera á totas las aspiracions republicanas. Una candidatura que fugís en absolut de personalismes sempre nocius y enervadors. Una candidatura de prestigi formada exclusivament de noms respectats é indiscretibles per la seva significació y per la seva historia, y en la qual hi estigués compresa desde l' extrema dreta fins á l' extrema esquerra del republicanisme, sense distinció de federal ni de unitari, reservant lo siti degut á las classes obreras, de las quals no pot ni podrá may divorciar-se l' partit republicà. Al obrer que sortís elegit, el partit republicà deurià pendre á honrós empenyo l' sostenirlo á Madrid, tal com va ferho en las constituyentes del 69, ab lo digne ciutadà Pauhet Alsina, honra de las classes obreras catalanas.

Un acte de aquesta naturalesa, realisat á cor obert y ab aquella ènergia democràtica de que sols sab donar exemple en los moments solemnes, la republicana Barcelona, seria un pas decisiu envers la unió definitiva de tots els republicans, sota 'ls plechs de una mateixa bandera.

Los jefes de las distintas fraccions la tantejan fa temps, sense haver tingut fins ara la fortuna de trobar las condicions degudas pera concertarla y establirla. Lo sentiment de la massa, l' imposaria. Y es que la unió, may tan necessaria com avuy pera desbaratar els plans reaccionaris, no s' pot realisar fredament y ab reserves: igual que l' ferro s' ha de forjar en la fornaca dels grans entusiasmes populars.

P. K.

LO FUSELLAMENT DE 'N RIZAL

General Polavieja: vaja llegint y recordant. Els periódichs de Manila han convertit en dia de dol nacional la fetxa del 30 de desembre. En tal dia del any 96, en Joseph Rizal, que havia vingut á la Peninsula provist de un salvo-condupte del seu antecesor, lo general Blanco, signé fusellat per ordre de vosté.

A la matinada va despedirse de la seva septuagènaria y desconsolada mare y de sa germana: va casarse ab la dona á qui havia estimat sempre, va escriure al seu germà y va sortir de la fortalesa de Santiago, acompañat de dos pares jesuitas. Al entrar en lo quadro, donà una apretada de mans al seu defensor, y després de haver tractat infútilment de que l' fusellessin per davant y no per la espalda, recomenà als soldats del piquet que l' apuntesin al cor, y exclamant: *Consumatum est*, rebé la descarga que l' feu rodar per terra. Un tiro de gracia l' acabà de rematar, quedant ab los ulls oberts.

Al caure aquell home, qu' en son suplici, no tingué una paraula de renor ni de queixa contra Espanya, una colecció de *babays* (*) elegantment vestidas picaren de mans. Molts frares per no ser menys feren lo mateix.

Al fi havian conseguit una venjança de las sevas ab la mort del escriptor que havia tingut l' astreïment de retratarlos tals com son en sa famosa novelia *Noli me tangere*.

Vosté, general Polavieja, va ordenar aquella barbaritat en obsequi d' uns que s' titulan ministres de un Deu de pau y misericordia. ¡Recórdise'n!

Y porque no ho olvidi, aprenguis de memoria aquests sis versos, que per conmemorar lo segon aniversari de la mort de 'n Rizal, ha escrit en Cecilio Apóstol, poeta filipi. Son versos de foch. Constituixen un fusellament moral. Diuhen així:

«Duerme en paz en las sombras de la nada
redentor de una patria esclavizada.
No ilores, de la tumba en el misterio,
de tu verdugo el triunfo momentáneo,
que si una bala destrozó tu cráneo,
también tu idea destrozó un imperio.»

Y ara, general Polavieja: als mateixos frares que aplaudiren la mort de 'n Rizal, demàni'ls que al imperi filipi, li cantin las absoltas.

P. DEL O.

BRERS: no 'm cansaré may de recomendarlos lo mateix: despertéu á la vida pública.

Vos convé tant la llibertat, com el pà que 'us escatiman els vostres explotadors. Sense llibertat per organizaros, sucumbireu sempre á las seves exigencias, per desmesuradas que sigan. Ells serán els amos del poder, y vosaltres uns mers instruments de traball, una cosa automática, un' eyna mòguda á voluntat del capital.

Obrers: sacudiu l' indiferència y l' apatía: féu us dels drets que las lleys vos reconeixen; procureu alcansar representació, lo mes numerosa possible en lo Parlament, y tindreu qui vetllí per vosaltres, y en molts casos sereu atesos, y en totas respectats.

Sí, obrers: traballant per la llibertat y per la República, traballareu per vosaltres mateixos. Traballant per las ideas progressivas aplanareu lo camí de la vostra redempció.

Suposo que ja ho saben. Lo nostre company de redacció C. Gumá acaba de publicar una nova obra titulada *Lo llibre de les cent veritats*.

Està escrita en vers, ab la galanura é intenció que tant renom han dat al autor, y val dos ralets.

Com à mostra de las veritats que conté l' llibre, aquí 'n va una:

«¿Perque lluixes casaca
ja haig de creure qu' estás bé?
Aixó no basta; priné
m' has d' ensenyà la butxaca.
D' arcas de guardar caudals
n' hi ha molts al magatzém,
pero si la registrém,
¿qué hi há á dintre? Ni dos rals.»

Va bé; g'veritat? Donchs totas las del llibre son com aquesta.

Y consti que efectivament n' hi ha cent: las hem contadas.

Estém autorisats pera manifestar que no es cert que 'l Sr. Salmeron cobri cessantia de cap mena com á exministe de la República. Lo mateix que l' venerable Pi y Margall, l' austre Salmerón, s' absté de utilisar una ganga que la llei li concedeix.

Aixís fins ara, porta cedits al Estat mes de 30 mil duros, en los 26 anys que ha deixat de cobrar la cessantia.

¿Hi ha gayres ex-ministres monárquichs que pugan alabarse de lo mateix?

(*) Concubinas de frare.

Y després encare dirán que 'l Sr. Durán y Bas no dona probas de tenir grans iniciativas.

Els primers assumptos que ha pactat al consell de ministres han sigut alguns expedients sobre reparació de temples.

Que la justicia històrica 's desmoroni, no hi fa res: lo que importa avants que tot es apuntalar las iglesias.

Continúa alabantse 'l govern de que en las eleccions próximas observarà una gran sinceritat... perque, no se si ho saben, el govern de 'n Silvela es de aquells que no han trencat may cap plat ni cap *tupí*.

Sobre tot els *tupíns*, que prou y massa 'ls necessita pera fer las tupinadas.

Pregúntinli sino perque mentres jura y perjura qu' en las eleccions será sincer, está preparant á tota presa la confecció del encasillat, ab un afany tan particular que desde que 's troba á n' el poder, no s' occupa d' altre cosa.

Sistema jesuítich pur. El dissimulo y l' engany elevats á dogma.

Es molt natural que succeeixi així: de tals mestres tals deixables.

No hi ha ningú que desconegua que la influencia clerical es lo que ha perdut á Espanya. A l' extranger ens miran ab despreci tenintnos per un poble de fanàtichs.

Y á pesar de que 'l remey mes indicat pera rehabilitarnos seria una gran dòssis d' esperit lliberal y democràtic, els poders que manejan el tinglado s' esforsan sols en vigorisar las corrents reaccionaries y la preponderancia de la gent negra que 's vesteix pel cap.

Quan preniam l' ayqua beneyta á tassas, estavam mals; ara que 'ns la fan pendre á picas, per forsa hem de revertar.

Al hereu Pantorriiles que va arribar de Madrid molt animat, no li arriba la camisa al cos, desde que 'l Doctor Robert va extender una recepta, declarant cessants á tots els alcaldes de barri pantorriillists. ¡Y tant ben preparats qu' ell els tenia pera guanyar las eleccions per medi dels consabuts tarugos!

Veritat es que 'ls alcaldes de barri novament nombrats baix l' indicació dels fusionistas dissidents, res tenen que apendre dels destituïts, en materia de jochs de mans. O sino, esperém al 16 de abril, y ja 'ls veurán traballar.... ey! si 'l poble no s' decideix á rompre'l en mil bossins els cubilets y las varetas mágicas!

El nou governador de Madrid ha prohibit las funcions de teatro durant tota la setmana santa.

Aixó es un atentat á la llibertat professional dels pobres còmics, que durant la setmana santa, lo mateix que en las que no son santas necessitan guanyar la vida per menjar. Pero gobernant qui goberna, encare han de donar gracies de que no 'ls tanquin á qualsevol iglesia, obligantlos á resar un rosari darrera l' altra, fins á caure rendits, trayent el fetje per la boca.

¿No son còmics? Donchs á l' intern, á fer comedias. Els comedians de la religió no consentirán may que ningú 'ls puga fer la competència. Ara manan ellis y no hi ha mes cera que la que crema!

Ab l' excusa de que no s' han ultimat las liquidacions, els pobres repatriats no cobran. Com si sigués una gran cosa 'l govern els ha ofert pagarlos al engròs ó millor dit á bell ull, á rahó de un duro per cada mes de campanya.

Així al que haja passat tres anys de penas y perills perden la salut y l' vigor físich li tirarán trenta sis duros á la cara... y respecte al resto de lo que li deuen, de moment que 's ho deixa corre: ja 'n parlaré un' altre dia.

**

L' altre dia 'm deya un pobre repatriat, procedent de Filipinas:

—Cregui vosté que mes m' hauria valgut caure en poder del Aguinaldo, que tornar á Espanya. Allí seria presoner dels tagalos y qu' sab! potser batentme contra 'ls yankees me guanyaria la vida. En cambi aquí soch presoner de la fam, de la miseria y de la desesperació, tres enemichs contra 'ls quals no hi ha resistència possible.

Y ara el govern ha acabat de arrodonir la seva obra prohibint tota mena de manifestació per part dels pobres repatriats. Ni 'ls paga, ni 'ls deixa sisquiera 'l dret de queixar-se. Així tracta als fills de las classes pobres que han donat la seva sanch en defensa de la patria.

Pero jo ja ho veig: qu' no 'ls feya neixer capitalistes, que ara podrían entretenir-se tallant el cupó?

CARTAS DE FORA.—*Vilafranca del Panadés*.—No pot figurarse l' efecte que ha produbit aquí la intervenció que ha tingut lo Sr. Permanyer en lo fet escandalós del carrer de la Corribia de Barcelona. Lo Sr. Permanyer en las passades eleccions vingué á solicitar com á catalanista 'ls votos dels federals de aquest districte. Ara comprén tothom quant justas y fundadas eran las advertencies que feya LA CAMPANA DE GRACIA, sobre las ideas de intolerància religiosa que dit senyor practicava.

LO ÚNICH QUE AVUY CAMINA

Un animal repugnant,
mitj calamitat, mitj fiera:
á tot arreu va endarrera,
aquí á Espanya va endavant.

ca, tan radicalment renyidas ab las de llibertat de conciencia que forman el credo del partit republicà federal. Pot tornar á venir aquesta especie de inquisidor á mendicar els vots dels federals del districte de Vilafranca!...

Palafrugell.—L' esposa del conserje del Centre Obrer D. Manel Morató ha donat á llum un nou fil que ha sigut inscrit en lo registre civil ab los noms de Julio, Platón y Diógenes. Casat civilment, cap dels seus quatre fills ha sigut remillat ab las ayguas del balisme. Al donarli l' enhorabona li agrahim la propaganda del exemple, sempre més eficàs que la de las paraulas.

Banyolas.—El metje Ferest suposo que haurá denunciat la meva última carta inserta en LA CAMPANA, y com se tracta d' ell, y no pot exercir de jutje en cosa propia, s' ha valgut del Cap de Mort ó sigui L' advocat de las Furas, el qual va pendre declaracions al corresponsal administratiu, y al mateix temps va ordenar al agutziol de Cera que ab el Secretari del jutjat passés á totas las casas ahont tenen la CAMPANA, y preguntar si hi estaven suscrits, y al mateix temps á pendre'ls el número sense pagarlo. No'n pogueren arreplegar un ni per llevar, y acudiren per fi á casa l' corresponsal, la dona del qual els manifestà que no'n tenia cap, y que si tant els convenia ordenarla ferne una tirada expressa. Aquest fet se comenta molt per tota la vila, censurant en gran manera la conducta seguida pel Metje Ferest y per l' Advocat de las Furas ó Cap de Mort que volguntse cubrir han fet com aquella materia que quan mes se remena, mes pnt.

Torelló.—El nostre predicaire, que per lo vist es un home molt intelligent, se dedica á condemnar nostras humils diversions, reduhidats durant la present Quaresma, á un fonógrafo qu' hem adquirit, precisament perque no'n critiqués si feyan funció de teatre ó ball. Parlant del fonógrafo recomana als llanuts del seu rsmat que no'l vajan á sentir, perque es escandalós y fins potser un art del mateix dimoni. Judiquin per aquestas asanadas, de la ilustració del ensotanat.

LA VENJANSA DE 'N QUIRSE

EPARA—va dirli l' barquer á l' orella:—¿veus aquest senyor que ara vé á embarcarse? Aquest senyor ha sigut ministre, ó secretari de ministre, ó director de no sé qué.—

En Quirse se l' va mirar, y una flama marada extranya va cruzar pels seus ulls.

—Déixam cuidar de la barca aquest cop.

—Ja tindrás forsa per remar?

—Per remar... y per tot lo que convingui.—

Entre tant lo senyor, arribat al embarcadero, havia saltat á la barca, acomodantse tranquilment en el banch de popa.

—De qui es aquest bót?—va preguntar.

—Meu—respongué en Quirse, entrant també á la llanxa y agafant els remes ab molta naturalitat.

Y á punt de prendre l' arranada,

—¿Ahónt?—va preguntar al senyor.

—Al trasatlàntich que ara està per sortir: vaig y torno.—

En Quirse s' posà á remar ab un vigor que hauria omplert de sorpresa á tots els que 'l coneixian; pero no en direcció al vapor, sino en un sentit completament oposat.

Lo senyor va adonàrsen.

—Ep, minyó, no aném pas bé. Hi dit al trasatlàntich.

Sense contestar, en Quirse continuà bogant, bogant sempre, fugint de la terra, y com buscant un lloch apartat.

—Pero ¿qué feu?—tornà á dir el senyor, una mica alarmat:

—¿que us heu tornat boig?

Aquí en Quirse deixà de remar y la barca poch á poch va pararse. Estava sols.

—¿Qué significa aixó?—exclamà l' passatjer, una mica pàlit.

—Significa que avants de portarlo á puesto, vull cobrar lo preu del viatge.

—Ah!—feu l' altre, fingint una rialleta:—si es per xó....

—¿Quànt es?

—Cinquanta duros.

Lo senyor va pegar un brinco.

—¡Aixó es un robo!

—Poch á poch ab l' enrahonar—exclamà en Quirse ab perfecta calma:—aquí mano jo y si crida massa, no'm serà gens difícil volcar la barca y convidar als peixos á menjar exquisit.

—Pero aixó es una pillada!....

—Son cinquanta duros; ni un céntim menos.

—¿Y vos us teniu per un home honrat?—digué l' senyor peñantli las dents de rabia.

En Quirse s' posà á riure.

—¿Vol saberho qui soch jo? Soch un repatriat que haig de cobrar cinquanta duros, y com que no trobo qui me 'ls pagni, aprofito la primera ocasió que se m presenta.

—Pero aixó no es noble, ni digno, ni decent. Tot aixó m' ho tenia d' haver dit avants d' embarcarme.

—¿Sí? També avants d' embarcarme cap allà m' havían de haver dit á mi que 'm matarien de gana, que 'm faria sufrirot totes las amargures del món, que no 'm pagaria lo promés y que quan volgués cobrar se 'm treuria del devant ab quatre fàstichs.

El senyor no sabia quin partit pendre.

—De totes maneras, lo qu' estou fent, es indigne.

—¿Y lo que vostés han fet ab mí?

—Porteume á bordo y després parlarém.

—¡Cá! ¡Primer els quartos! No me'n fio de la gent com vostés.

—Sortimne de una vegada—pensà l' senyor, veient que en Quirse s' entretenia en fer trontollar la barca d'un modo no gayre tranquil·lidor. Y obrint la cartera,

—Teniu—va murmurar entregant alguns bitllets:—aquí van els cinquanta duros.

En Quirse els prengué y tornà á empunyar els remes.

—¡Ja veurás al tornar á terra! ¡ja veurás!....—pensava entre tant el personatge.

Pero no fou això.

Lo senyor arribà á bordo del vapor y despatxà l' assumptu que allí l' portava: pero al volgut tornar á la llanxa, la buscà, la buscà inútilment per tots cantons...

La llanxa havia desaparecut, com han desaparecut las colònias, y la esquadra, y l' hisenda pública y la salut del poble....

FANTÀSTICH.

APUROS REALS

Don Carlos, el de las hungaras, ajassat en una otomana, fumant com un carreter. Als seus peus, un gos, que no parla. Apareix lo seu Secretari ab un paper d' la mà.

—Senyor....

—¿Qué hi há, bon Melgar?

—Graves notícias, á fe.

—¿Sí? Donchs no vull saber re:

ja m' ho explicarás més tart.

Ara estich aquí en mas glories

acobant la digestió,

y m' sembla mala ocasió

per anà á pensá en caborias.

—Es que l' perill es á prop,

y si'n torném massa gansos....

—Bé, no gastics tants romansos,

desembutxaca d' un cop.

—¿Qué passa? —Venens els moros?

—Hi ha algú que vol arrosonsar?

—O torna potser á parlarsse del negoci del as d' oros?

—Es més terrible, molt més.

—¿Encare més? —Tira tira!

—Vostre filla donya Elvira....

—¿Qué fa?

—Us demana dinés.

—¡Ay la grandissima!.... —Es dir que ara 'n ve á buscar la bossa?

—Pel que's veu, aquesta mossà desitja ferme ferir!

Tras d' haver tocat el dos

ab aquell pintor panarra,

dencare li queda barra

per demaná! —Es horrorós!

Mira, li escrius en lloch méu,

si es que aixó mereix contesta,

que per mf ja està ben llesta

y que vají en nom de Deu.

Dígali que dongui esplay

al amor que á tots ens taca,

mes, que ab la meva butxaca

no hi pensi ni ara ni mai.

—Ja veig que no m' heu entés.

—¿No?

—Y fins m' atreveixo á di

que anant per aquest camí

no es fàcil que logréu res.

En la carta que m' ha enviat

y qual extracte us adjunto,

me diu clà y net que l' assunto

ja està en mans d' un advocat.

—¡Cóm! —Un plet?.... —Ay els trapellas!

—Mal llamp!.... —Si 'ls tingüés aquí

agafava l' espasí

y 'ls rompia les costellas!

—¡Calma!....

—Hereu de dos coronas

y véurem á l' estacada

per una filla extraïda

y un imbecil pinta-monas!....

Pero no, aixó no m' ha acabat....

—Cál.... —Per més que burxinjin,

y recorrin y pledejin,

jo no 'ls entrego ni un xavo.

—Miréu, senyor, que la gent

us trobarà massa dí....

—¿De modo que segons tú

convé pagar?

—Cabalment.

La noya té drets formals,

y per lo tant....

—Ay ximplet!

—¿Qui es que avuy fa cas del dret

tractants de afliuxar rals?

Ademés... si 'ns dicidiam

á posá en bon lloch l' honor,

á veure, fesme l' favor,

¿ab quins quartos pagariam?

—¿No teniu aquí guardat

aquell pico que 'ls d' Espanya

envian per la campanya

qu' ells somian?

—¡Es vritat!

—Donéu aixó á donya Elvira,

tapéu la boca al pintó

y s' ha acabat la qüestió.

—¡Magnific! El plan m' admira.

Tens un ull que tot ho acerta.

—Gracias, rey meu y senyor.

—Cuidado.... —¿No sens remor?

—Si; s' acosta donya Berta.

—Callém donchs!.... Que si ella sab

que dono res á ma filla,

m' arrenca mitja patilla

y 'm tira 'ls trastos pel cap.

C

MARTIRS DEL TRABALL

La desgracia de Montjuich

El dilluns de la present setmana en una possessió de Montjuich, situada entre la Creu Cuberta (Hostalfrancs) y la finca denominada Santa Madrona, ocorregué una esllavissada de terras que ocasionà la mort à un pobre obrer, ferides graves à altres dos y leves à un quart. Tots ells traballaven en un desmont, que per efectuarse à un preu alsat, s'atenia més al afany del lucro que à la seguretat dels traballadors. Sempre la mateixa falta de consideració à la pobra gent que busca un bossí de pa ab exposició de la vida. Tan poch estimada es aquesta pels que viuen de l'explotació del treball agrí.

Las terras socavades per la base varen desprendre sotabdament sepultant à quants en la feyna s'ocupavan. Un d'ells resultà mort à l'acte. Se deya Ramón Borrà, tenia 40 anys y

habitava al carrer de Ventalló de Sans. Los dos ferits graves s'anomenan Rafel Serra Palau, de 36 anys, habitant al carrer de la Riereta, y Roig Valls y Borràs, de 41 anys que viu al carrer de Zurbano (Sans). L'un té grans contusions en pit y estatillas, las costelles fracturadas y congestió pulmonar; y l'altre contusions gravíssimas al pit, els pulmons aplastats y altres lesions totas elles graves.

Un numeroso concurs acudí al lloc de la desgracia: entre la concurrencia s'hi trobaven les famílies del difunt y dels ferits plorant amargament. Fou aquella una escena de dol y de tristesa que produí fonda impressió en tots quants la presencien.

R.

san las audacias reaccionarias y el poble liberal no hi posa coto ¿volen fer lo favor de dirmec cómo acabarán?

J.

UN ALGUN MINISTRE INTENTA FER ALGUNA COSA QUE A NELL NO LI SEMBLA BÉ, EL GENERAL POLLAVELLA, 'S TREU DE LA BUTXACA' L MANIFEST QUE LI VAN ESCRIURE, Y DIU:

—CANTIN PAPERS Y MENTIN BARBAS: AQUÍ ESTÁ LO QUE JO VAIG PROMETRE, Y LO QUE S'HA DE CUMPLIR, EN TANT SIGA MINISTRE.

Y LS DEMÉS MINISTRES, AL VÉURELI TREURE 'L MANIFEST, S'ARRONSSAN DESSEGUITA, PERQUE MASSA QUE NO SABEN QUÈ L'DIA QUE PARTEIXIN PERAS AB EL GENERAL DE LAS ULLERAS NEGRAS, SON MORTS Y HAN DE PORTARNE BEN POCHS DE CAPELLANS AL ENTERRO.

PER AIXÓ 'L PORTA SEMPRE À LA BUTXACA 'L DITXÓSMANIFEST: ES LA SEVA BUTLLA DE LA SANTA CRUSA.

A LA HABANA HI HA HAGUT TIROS DELS YANKEES CONTRA 'LS PAISANS. RESULTAT: QUATRE MORTS Y XEIXANTS FERITS.

¡ES LO QUE HAVÍA DE SUCCEHIR! ELS CUBANS VAN RECLAMAR 'L AUSILI DELS SOLDATS DE LA BANDERA ESTRELLADA, Y ARA AQUESTS ELS FAN VEURE LAS ESTRELLAS.

EN SAGASTA Y EN SILVELA DIU QUÈ JA ESTÀN ENTESOS PER

LO QUE RESPECTA À LAS ELECCIONS PRÓXIMAS. VAN À PARTIR DISTRICTES. UN REPARTO DECENT, Y À LA RECÍPROCA.

ALGUÍ DIRÀ QUÈ L'HOM DEL TUPÉ NO TÉ CAP PEL DE TONTO.

PODRÍA SER: PERO LO QUE SI AFIRMO ES QUÈ MAY, PERO MAY DE LA VIDA HA TINGUT CAP PEL DE LIBERAL.

MES DE CENT MIL CATÓLICHES AUSTRIACHS S'HAN FET PROTESTANTS.

SANT PERE AL SABERHO
TÉ UN GRAN DESESPERO,
Y AB TRISTOR DE SOBRA
VA EXCLAMANT EL POBRE:
—*Adios mi dinero!*

NOTICIAS DE MADRID.

EL GENERAL DE LAS ULLERAS NEGRAS ESTUDIA UN PROYECTO DE REORGANIZACIÓN DEL EJÉRCITO.

L'HOM DE LA DAGA ESTUDIA LA MILLOR MANERA DE CONSEGUIR QUE LAS POTENCIAS EXTRANJERAS S'INTERESSEN EN LA LIBERTAD DE LOS PRISIONEROS DE FILIPINAS, SIN QUE 'LS YANKEES' HI POSIN CAP DESTORB.

EN GÓMEZ IMAZ ESTUDIA UNA COMBINACIÓN PORQUE ENCAJE QUE NO TINGÜÉN BARCOS, NI UN SOL MARINO'S QUEDI SINSENSE PAGA.

EN VILLAVERDE ESTÁ MOLT ATALEYAT ESTUDIANT LA QUÉSTIO DE HISENDA.

Y EL FUTUR BARÓ DE LA BLEDA ESTÁ TAMBÉ ESTUDIANT LA MANERA DE TENIR CONTENTS ALS CAPELLANS.

EN DATO ESTUDIA UN SISTEMA DE FER TRAMPAS ELECTORALES SINSE QUE 'S CONEGUI.

Y FINALMENT EN PIDAL ESTUDIA UNA LEY IMPONIENDO EL RESEO OBLIGATORI DEL SANT ROSARI EN TOTS LOS ESTABLIMENTS PÚBLICHS D'ENSENYANSA.

TOTAL: SET MINISTRES, SET ESTUDIANTS.

¡QUINA LLÁSTIMA QUÈ 'L PAÍS À UNS MINISTRES TAN APLICATS NO 'LS HI DONGUI LA GRAN LLÍSSA DEL SIGLE!

VAJA, QUE SIGA L'ENHORABONA, SENYORET ORTUBIA Y DEMÉS COMPANYS DE GLORIAS Y FATIGAS, QUE DESDE 'L FEDERALISME, SE 'N HAN ANAT DE DRET AL CIRCUL DEL CARRER DE LA LLEONA, À UNIRSE AB LA COLLA DELS MALUQUERS, DELS ENRICHYS Y DELS GONZÁLEZ.

JA SÉ QUÈ ALLÍ 'LS HAN REBUT À MANS BESADAS, Y FINS M'ASSEGURAN QU'ESTÀN DISPOSATS À OBSEQUIARLOS AB UN BANQUET INTIM.

ALSA, DONCHS, APROFITARSE; PERO AIXÓ SÍ, PROCURIN TEÑIR UNA MICA DE PRUDENCIA, PUIG SERIA MOLT TRIST QUÈ PER MASSA GOLAFRES Y ENDARRERITS DE ALIMENTS, ELS REPRENGÜÉNS LA GASOFIA DEL BANQUET INTIM.

¡BÉ, NOYS, BÉ!... VOSTÉS SI QUÈ PODEN DIR QUÈ AL FERSE MONÁRQUICHES S'HAN DEMOCRATISAT, TRAYENTSE 'L DE.

AVANTS ERAN FEDERALS Y ARA TIRAN À FÉRALS.

A TOTS ELS PERIODICHS DE MADRID QUÈ PARLAN DE UN CERT PROJECTAT MATRIMONI, VEIG QUÈ 'LS DENUNCIAН.

PER LO TANT NO SERÉ JO QUI ME 'N OCUPI.

NO VULL MENJAR CONFITS AVANTS DE LA BODA. DE CAP MANERA. ¡ME CASO AB CRISTINA!

HA MORT EL GENERAL CHINCHILLA, DEIXANT DISPOSAT EN LO SEU TESTAMENT QUÈ 'L ENTERRESSIN VESTIT DE FRARE CARMELITA.

ME FAIG MEU LO SEGÜENT COMENTARI DE *EL MOTÍN*:

«LO QUE VOLDRÍA SABER ES LA OPINIÓ QUE FORMARÀN AL EXTRANGER DE UN PAÍS AHONT ELS GENERALS CREUHEN QUÈ PODEN ANAR À LA TOMBA AB UN VESTIT MES HONRÓS QUÈ 'L UNIFORME MILITAR.»

**

¡COSAS D' ESPANYA!

ELS GENERALS SE MOREN DISFRESCATS DE FRARES.

Y 'LS FRARES, QUAN 'L OCASIÓ S'HO PORTA, PROCURAN MORIR VESTITS DE CABECILLAS.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

CIUTADANS MICO-BLAU, ANTON DELS BARRETS, UN SEGÓN MORRIS, PAU CARBÓ, UN MODERISTA, NEN DE VILANOVA, J. RAGÚ, PICAPICA, ROSALIA A. PRUNEL, DONA GELOSA, L'AVI SENSÀS, J. BOSCH Y C., E. MORERA FONT: —*LO QUÈ ENVIAN AQUESTA SETMANA NO FA PER CASA.*

CIUTADANS PERET DE L'AUFALS, A. DE LA SISQUETA, ANTÓN CARBÓ DE VERN, PEPEP PANXETA, UN PASTOR DE MONT-SANT, R. COLL ESTRUCH, V. DEL PRIORAT, RAFAEL HOMEDES, NITUS FÍ Y UN SARA-GATERO: —*INSERTARÉM ALGUNA COSA DE LO QUE 'NS ENVIAN AQUESTA SETMANA.*

CIUTADÀ J. GALLISSA: ESTÀ MOLT BÉ: HO GUARDARÉM PER L' ALMANACH.—J. PRATS DE V.: LO QUE 'NS ENVIA NO TE PROU INTERÉS.

ENRICH OLLER: LO SEU TRABALL ES INCORRECTE Y CAREIX EN ABSOLUT DE CONDICIONS LITERARIES.—*ONÍVERTA.* NO VA.—P. B. (VILAFRanca):

VAREM REBRE LA CARTA Y NO LA PUBLICARÉM, PERQUE JÓ PARLAVAM DEL ASSUMPTO EN L'ARTICLE INSERT EN LO MATEIX NÚMERO.—*LL. C. P. (REUS):* LA COMPOSICIÓ RESULTA BASTANT MANSA.—*UN NOY PRINCIPANT:* VOSTÉ TE DISPOSICIONS, Y PODRÀ UTILISARLAS PER MEDÍ DEL ESTUDI; PERO LO QUÈ 'NS ENVIA AVUY ENCARE ES VERT.—*PERE SESQUILLA:* L'ASSUMPTO ES MASSA DELICAT, Y NO PODÉM OCCUPAR-NOS D'ELL SENSE UNA FIRMA CONEGUDA QUÈ 'N RESPONGUI.—*P. TALLADAS:* REBUT L'ENVIO: ESTÀ MOLT BÉ Y LI DONÉM LAS GRACIAS.

ANTONI LOPEZ, editor. Rambla del Mitj, 20

A. López Robert, impresor.—Asalto, 63.—Barcelona.